

Hallo ruiters,

Van harte welkom bij De Hoefslag!

Dit is ons huis en de komende week ook dat van jou!
Onze familie is behoorlijk groot: mijn man Erik en ik hebben twee kinderen, Olivia en Jonathan. Verder hebben we twee honden... en dan zijn er natuurlijk nog de pony's!

Onze medewerkers in en rond de manege zijn heel vriendelijk en onze instructrice, Sarah, heeft veel talent. Ze doen allemaal hun best om jou een toffe week te bezorgen. Laat het ons absoluut weten als je je zorgen om iets maakt of als je vragen hebt. Wij zijn hier om je te helpen, dus je hoeft niet verlegen te zijn!

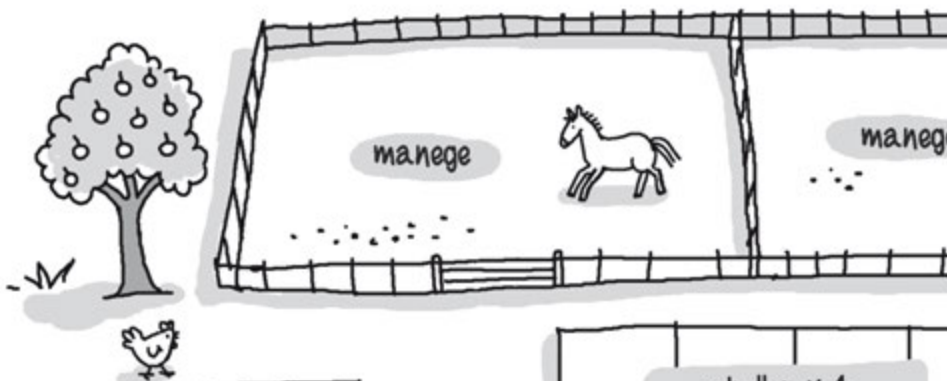
Deze week krijg je, zoals je al weet, een pony waarvoor je goed moet zorgen. Hij kan niet wachten om je te ontmoeten! Tijdens je verblijf hier zul je heel veel leren over de verzorging van je pony, het verbeteren van je rijkunsten en nog veel andere nieuwe dingen. Bovendien ga je zeker nieuwe vrienden maken.

De speciale activiteit van deze week is een dag op de ranch van cowboy Bob. Je wordt een echte cowgirl! Verder gaan we zwemmen, spelletjes spelen, films bekijken, barbecues houden en mag je een gymkana ofwel behendigheidswedstrijd rijden. Plezier verzekerd voor een vakantie die je je altijd zult blijven herinneren!

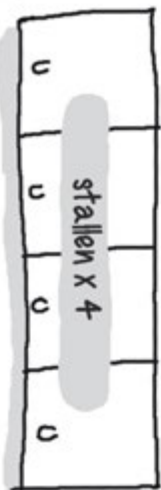
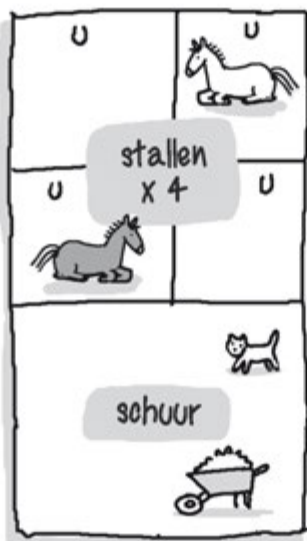
Dit is jouw speciale ponykamp-dagboek waarin je al je vakantieherinneringen kunt noteren... en dat zullen er heel veel zijn. Schrijf ze allemaal op, zodat je ze nooit meer vergeet!

We wensen je een heerlijke tijd bij ons!

Marie xx

De Hoefslag

Mr.

Maandag, in De Hoefslag!

Marie heeft me net dit bijzondere dagboek gegeven om er al mijn avonturen in De Hoefslag in op te schrijven. Ik ben zo blij dat ik hier ben. Het ziet er hier geweldig uit en ik ben heel gelukkig dat ik voor het eerst sinds weken weer zal kunnen rijden. Op weg hierheen zag ik een wei vol prachtige pony's. Ik kon het niet helpen, maar ik begon meteen te raden naar welke pony de mijne zal worden! Maar ik voel me ook heel zenuwachtig, omdat ik niet weet of ik wel op haar (of hem!) durf te gaan zitten.

Dat komt omdat ik twee maanden geleden in de manege bij ons in de buurt gevallen ben. Ze hielden een springwedstrijd en ik deed mee in de beginnersklasse op mijn favoriete pony, Hobbit. De eerste ronde legde ik een foutloos parcours af en ik wilde heel graag winnen. Maar in ronde twee ging ik te snel en sprong ik te ver over de dubbelsprong heen. Hobbit tikte tegen de tweede hindernis en viel bijna. Ik vloog van

zijn rug en belandde recht tegen de zijvleugel van de hindernis. Toen viel ik heel slecht op mijn arm. Toen ik opstond, hing mijn arm in een gekke hoek naar beneden en het bleek dat hij was gebroken! Eigenlijk had ik veel pijn moeten hebben, maar op dat moment voelde ik helemaal niets. Mama zei later dat dat waarschijnlijk door de schok kwam. Toen de pijn wel door kwam, was die verschrikkelijk. Mama maakte een verband om mijn arm zo stil mogelijk te houden en bracht me daarna meteen naar het ziekenhuis. Natuurlijk ging ik die dag niet weer op Hobbit zitten. En mijn arm had zes weken nodig om te genezen.

Maar de val zelf is eigenlijk niet echt het probleem (mijn arm is nu weer in orde). Het probleem is wat de val met mijn zelfvertrouwen heeft gedaan. Ik heb vorige week geprobeerd om een les te volgen bij mijn manege om weer aan alles te wennen, maar ik durfde zelfs niet op te stijgen. Ik kon mezelf er echt niet toe brengen.

Het was vreselijk omdat alle helpers, Hilde (mijn instructrice) en mama naast me stonden en be-moedigende dingen zeiden, maar ik alleen maar heel duizelig was en trilde van spanning. Uitein-delijk rende ik naar het toilet en deed ik alsof ik moest overgeven. Daar bleef ik heel lang en ik voelde me zo stom en stuntelig, tot mama op de deur klopte en me mee naar huis nam.

Nu zit ik op een bank buiten voor het kantoor, dat naast de zadelkamer ligt. Overal om me heen zie ik stallen en een prachtig (en enorm) trek-paard gluurt naar me vanuit zijn stal! Het is hier heel cool, want er is een zwembad (ik ben dol op zwemmen) en er zijn ook twee lieve zwarte labradors, Viola en Snuffel. Toen ik aankwam, begroetten ze me met veel likjes!

Dus zelfs als ik deze week niet op een pony zou durven rijden, ben ik er zeker van dat ik kan hel-pen op de manege en met de honden kan spelen en kan zwemmen. Ik zal me dus beslist wel amu-seren. Het wordt al fantastisch om hier gewoon

rond te hangen en misschien helpt de pony die ik deze week krijg me weer in het zadel!

Ik weet dat ik niet mag luistervinken, maar ik probeer te horen wat er in het kantoor wordt gezegd. Mama zei dat ze graag even met Sarah en Marie wilde spreken over het feit dat ik mijn zelfvertrouwen ben verloren. Ik schaam me wel dat ze het aan hen vertelt, maar ik ben ook opgelucht. Als ze het weten, kunnen ze me namelijk beter helpen om weer te gaan rijden. Maar – oh nee! – ik bedacht net iets verschrikkelijks. Wat als ze tegen mama zeggen: ‘Oh, ja, ja, we begrijpen het’, maar ze boos op me worden als ze weg is en ik bang word en bepaalde dingen niet wil doen? En wat als ik echt niet meer op een pony durf en de andere meisjes me allemaal uitlachen?

Oh, het is zo vervelend dat dit is gebeurd! Ik wilde dat het me

GEEN BARST
zou kunnen schelen

, maar dat lukt me niet.

Maar misschien wordt het hier gemakkelijker omdat niemand weet hoe ik voor de val was. Het is raar om te bedenken dat ik thuis een heleboel rozetten heb voor springwedstrijden en dressuurproeven. Ik was voor niets bang of zenuwachtig!

Maar dat ga ik hier aan niemand vertellen, want dan verwachten ze dat ik heel goed ben. En nu zal ik al blij zijn als ik zelfs maar gewoon op een pony durf te gaan *zitten*!

Er is hier een heel aardig meisje, Lotte, dat me net heeft gevraagd of ik haar wil helpen om de enorme hoeven uit te krabben van Filip, het trekpaard. Als iedereen hier net zo aardig is als zij, komt alles wel in orde. Goed, ik stop met piekeren en ga proberen om niet meer bang te zijn. Ik heb besloten dat De Hoefslag de ideale plek is om me weer in het zadel te krijgen. Ik ga opstijgen – vandaag nog!